

ше отъ тѣхъ; виждаше ми са че истината свѣтяше во всичкитѣ тѣзи думы. Тѣ продължавахъ да говорижъ за происхожденіето на боговетѣ, на героитѣ, на златия вѣкъ, на потопа, за първитѣ повѣствованія на челоѳческия родъ, за рѣката на забравенъето, въ която тънжтъ душитѣ на умрѣлитѣ за вѣчнитѣ мжкы приготвенны за нечестивитѣ въ пропастьта на черныя Тартаръ, и за тѣзи блаженна тихость съ която са наслаждаватъ праведницитѣ въ Елисейскитѣ Полета безъ да са боѣжтъ да я изгубѣжтъ.

„Когато Хазаилъ и Менторъ тѣи са разговаряхъ, ний съгледахмы делфины покриты отъ луспы които приличахъ на злато и на небесната синева. Въ играта си тѣ подигахъ волнитѣ съ много цѣна. Подиръ тѣхъ идяхъ Тритонитѣ които трѣбяхъ съ прикривенитѣ си муцуны. Тѣ обикаляхъ колесницата на Амфитрита, возима отъ морекы коньѣ побѣлы отъ свѣга, и които, като цѣняхъ солената вода, оставяхъ отдирѣ си една широка брѣзна въ морето. Очитѣ имъ хвърляхъ искры, отъ устата имъ излѣзваше пара. Колесницата на богынята бѣше охлитка отъ едно чудно очертаніе: бѣлизната ѣ бѣше посвѣтлива отъ слоновата кость и колелетата ѣ отъ злато. Тѣзи колесница са виждаше че хвърка по повърхностьта на тихитѣ воды. Орлякъ отъ нимфы накитены съ цвѣтя плавахъ подиръ колесницата ѣ; прекраснитѣ имъ косы падахъ на раменѣтѣ имъ и са вълнувахъ отъ вѣтра. Богынята държеше въ едната си ржка златъ скиптеръ за да управя волнитѣ, а съ другата държеше на колѣнитѣ си малкія богъ Палемона, сына си, който сучаше на гърдытѣ ѣ. Тя имаше лице тихо, и едно сладостно величіе което правяше да бѣгатъ буйнитѣ вѣтрове и сичкитѣ черны буры. Тритонитѣ водяхъ коньѣтѣ и държахъ златитѣ имъ юзды. Едно голѣмо отъ багряница платно са вълнуваше на въздуха отъ горѣ на колѣсеницата; то бѣше полунадуто отъ духанъето отъ едно множество малкы зефыры които са напругахъ да го тикать съ дыханіето си. Посрѣдъ въздуха са виждаше Еолъ (а) пѣргавъ, безпокоенъ и рас-

---

(а) Еолъ былъ главный богъ на вѣтровѣтѣ.